

Line Barfod (EL):

Anbringelse af børn er, som flere andre også har været inde på, meget følsomt og noget, der giver anledning til mange problemer. I Danmark fremgår det tydeligt af debatten, at der både er børn, der bliver anbragt, som ikke burde have været det, og der er børn, der burde have været anbragt, som ikke bliver det.

Der er også alt for ofte eksempler på, at det er økonomitænkning, der kommer til at bestemme, så børnene bliver hevet frem og tilbage, selv om det ikke burde være det, der var det afgørende. Især er der alt for mange eksempler på, at indsatsen ikke bliver gjort tidligt, så man kunne have forebygget, at det overhovedet kom dertil, at det var nødvendigt at anbringe et barn.

Vi synes, det er fornuftigt at se på, hvad man kan gøre for at forbedre sagsbehandlingen omkring anbringelser. Vi mener, der er mange gode taktik i det forslag, der ligger her, og i hele det forlig, der er indgået om anbringelsesreform.

Men jeg vil sige allerførst, og det har vi sagt lige fra starten, at vi mener, det er meget besynderligt at gå ind og lave den her anbringelsesreform samtidig med strukturreformen og sådan set fuldstændig uafhængigt af, hvad der sker med hensyn til strukturreformen.

Det kommer forhåbentlig ikke til at give alt for mange problemer, men vi har svært ved at se, hvordan det kan undgå at give ganske mange problemer, at det her skal føres ud i livet, samtidig med at man er i gang med en total omkalfatring af de fleste kommuners forvaltninger, fordi de skal lægges sammen med andre. Så vil det måske ikke være det her område, der bliver prioriteret allerhøjest, når de pågældende skal se, hvad de skal sætte ressourcer af til at holde møder om osv.

Vi tror, som det også er fremgået af debatten og af mange af de høringssvar og indlæg, der er kommet, at noget af det, der er allerstørst behov for, er, at vi får styrket sagsbehandlingen, at der kommer flere ressourcer til sagsbehandling og især til uddannelse og efteruddannelse af dem, der skal sidde med sagerne. Det er jo også vigtigt med de mange punkter, der er omkring styrkelse af børns rettigheder; dem støtter vi varmt.

Men det er også nok så afgørende, hvordan økonomien kommer til at hænge sammen på det her område. Hvad bliver der af penge til kommunerne? Hvordan bliver refusionen, udligningen til kommunerne? Bliver det sådan, at vi fortsat kommer til at se, at kommuner har en dårlig

økonomi og så tager børnene hjem, eller hvad kommer der til at ske?

Så er der en væsentlig knast, som gør, at vi har svært ved umiddelbart at sige, at vi vil støtte forslaget. Det er problemet omkring netværksanbringelser, hvor man siger, at udgangspunktet er, at der skal der ikke betales et vederlag, som der skal til andre plejefamilier. Vi ser en stor risiko for, at kommunerne i nogle tilfælde så vil være økonomisk fristet til at vælge netværksanbringelser i stedet for andre former, fordi det er det økonomisk mest fordelagtige, i stedet for at se på, hvad der er bedst for barnet.

Vi er helt enige i, at der kan være en række tilfælde, hvor det er bedst for barnet at blive anbragt hos familie, hos en lærer eller andre, som man har en god kontakt med. Men der kan også være situationer, hvor det er problematisk.

Da Socialudvalget var i Island her i sommer, hørte vi om, at de har mange tilfælde af, at bedsteforældre får barnet, altså bedsteforældrenes barnebarn, men at det giver problemer, fordi bedsteforældrene kommer til at stå i en loyalitetskonflikt mellem deres eget barn, moderen, og så barnebarnet, som de skal tage sig af, og at man derfor i nogle tilfælde faktisk ikke mener, at det er det bedste for barnet at være anbragt hos bedsteforældrene.

Kl. 14.20

Så vi mener, at man er nødt til at gå ind og se på, om det altid vil være det bedste, og vi mener også, at det er rimeligt, at man, hvis man tager den opgave på sig, at man skal tage sig af et barn med problemer, så også i mange tilfælde får et vederlag for det.

Der kan ligge et meget stort arbejde i at tage sig af et barn, som måske har nogle skader fra sit tidligere hjem, og der burde være mulighed for at få et ordentligt vederlag. Så det er noget af det, vi vil bruge tid på under udvalgsarbejdet, og vi vil også rejse et ændringsforslag om, at netværksanbringelser bør udløse det samme vederlag som andre.

Så vil jeg sige, som hr. Villy Søvndal også var inde på, at hvad angår strukturreformen er det her område noget af det, der er allermost udsat, og vi er meget nervøse for, hvad der kommer til at ske. Når man går ind og markedsfører så følsomt et område som anbringelser af børn og gør det til en vare, hvor kommunerne skal gå ind på en portal for at se, hvilke tilbud der er bedst og billigst osv., så er vi meget nervøse for, hvordan det kommer til at blive styret fremover.